

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť K. F., bytom G., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 72/03 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 Co 51/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. F. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2005 doručená sťažnosť K. F., bytom G. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej tvrdí, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 72/03 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Co 51/04 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla tieto podstatné dôvody pre svoje tvrdenia o porušení základných práv:

„Sťažujem sa na Okresný súd Bratislava 1, aj na Krajský súd Bratislava. Obidva menované súdy svojimi rozsudkami vydanými v občiansko súdnych konaniach vedených pod sp. zn. 9 C 72/03-22 a 8 Co 51/04-38 porušili moje základné práva, ktoré sú chránené článkami 46 ods. 1, 3 a 47 ods. 3 Ústavy SR.

Odôvodnenie:

1) Náhrady škody podľa článku 46 ods. 1, 3 ústavy spôsobenej mi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, respektíve absolútnym neplatným právnym úkonom môjho zmluvného partnera som sa na menovaných súdoch nedomohla.

2) Obidva vo veci konajúce súdy prehliadli flagrantné porušenie rovnosti účastníkov v konaní tým, že nevyvodili adekvátne právne dôsledky z tej skutočnosti, že môj zmluvný partner Ministerstvo financií – zneužil štátnu moc tým, že na zmenu dvojstrannej zmluvy, ktorú so mnou uzavrel vo forme kupónovej knižky na 2. vlnu kupónovej privatizácie písomne v roku 1994, použil zákon č. 190/1995 Z. z. vydaný dňa 6. 9. 1995 a zverejnený v Zbierke zákonov dňa 14. septembra 1995. Môj zmluvný partner porušil princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, ktorý garantuje článok 47 ods. 3 ústavy!

Jednostrannou zmenou kupónovej privatizácie, na jednorazové odškodnenie dlhopisom s platným 31. 12. 2000, môj zmluvný partner konal v rozpore s ustanovením § 40 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, čím naplnil skutkovú podstatu absolútne neplatného právneho úkonu. Do dnešných dní som z platne uzavretej zmluvy nedostala od môjho zmluvného partnera nijaké plnenie! Ja som svoj zmluvný záväzok splnila ešte v októbri 1994 pri registrácii kupónovej knižky na registračnom mieste určenom mojím zmluvným partnerom. Nedostala som zaplatený ani dlhopis vrátane jeho výnosu, ktorý by som bola považovala za plnenie zálohové a nárokovala by som si len rozdiel toho čo by bolo plnenie podľa platnej zmluvy a zaplatenou hodnotou za dlhopis.“

Na základe toho sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že okresný súd a krajský súd porušili jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a základné právo na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie 59 820 Sk.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti podanej proti rozhodnutiu všeobecného súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd zastáva názor, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namieta, prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú v osobitnostiach konania pred všeobecným súdom. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považuje ústavný súd takú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, ktorej opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 74/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v súdnom konaní rovní.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu z dôvodu, že všeobecné sudy neakceptovali jej právny názor na predmet sporu, a preto sa nedomohla žalovanej náhrady škody. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu však nepatrí aj právo na úspech v súdnom konaní, resp. právo na rešpektovanie právneho názoru účastníka na predmet konania. Sťažovateľka uviedla len tieto námietky a ich obsah v žiadnom prípade nemá takú spojitosť s obsahom základného práva na súdnu ochranu, ktorej reálnosť by bolo možné posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Žiadna spojitosť neexistuje ani s tvrdým porušením čl. 46 ods. 3 ústavy. Na jeho porušenie nepostačuje to, že sťažovateľka sa žalovanej náhrady nedomohla, ak inak v súdnom konaní riadne uplatnila nárok na náhradu škody, sudy ho prejednali a o ňom rozhodli.

Sťažovateľka vyvodzovala porušenie základného práva na rovnosť v súdnom konaní z toho, že žalovaný zneužil štátnu moc, prijal nový zákon, a tým dosiahol zmenu dvojstrannej zmluvy v kupónovej privatizácii.

Rovnosťou strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa ústavný súd už zaoberal vo svojej rozhodovacej činnosti. Ústavný súd uviedol, že táto zásada sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania, ako aj iného civilného procesu) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (II. ÚS 35/02). Z uvedeného vymedzenia obsahu základného práva na rovnosť v súdnom konaní vyplýva, že jeho obsahu sa netýkajú predsúdne úkony účastníkov konania. Preto medzi tvrdenými dôvodmi porušenia základného práva na rovnosť v súdnom konaní a jeho obsahom neexistuje žiadnu súvislosť, ktorá by bola preskúmateľná po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z týchto podstatných dôvodov bola sťažnosť odmietnutá už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).